

Người Đàn Ông Cân Đo Tội Ác và Thời Gian

Không biết tác giả

Người vợ sắp cưới của tôi bị nằm liệt giường từ ngày hôm qua cho đến bây giờ trong khách sạn mà không sao nhắc nổi cái đầu lên được chỉ đã vì bị nhiễm khói xe và bụi bặm, nằng và tôi không ngờ khí hậu tháng Sáu ở Sài Gòn vẫn còn nóng như thiêu như đốt đến cháy cả da thịt. Cũng chỉ vì chịu lòng nằng mà giờ đây cuộc du lịch của hai đứa đã mất đi nhiều thú vị. Hai đứa chúng tôi dự định chỉ đi đến Thái Lan và sau đó đến xứ chùa tháp rồi quay về lại Hoa Kỳ, nhưng khi đến Campuchia và thấy cũng gần sát với nước Việt Nam, hơn nữa người hướng dẫn viên du lịch nói sẽ lo mọi thủ tục chỉ trong có vài ba tiếng đồng hồ là xong nên nằng muốn ghé qua đây dăm ba ngày cho biết Sài Gòn. Tôi thì sao cũng được miễn là người tôi yêu vui là được rồi. Tuy chưa chính thức lấy nhau nhưng chúng tôi ăn ở cũng như đôi vợ chồng mới cưới và đang hưởng tuần trăng mật.

Tôi hơn nằng đến hai mươi ba tuổi, nằng mười tám tôi bốn mươi một vì vậy mà tôi chịu nằng tối đa, nằng muốn tức... trời muốn! Nếu không nhờ tiếng tăm của mẹ tôi, nữ văn sĩ Lữ Túy Phượng đã và đang nổi tiếng với những tác phẩm sưu tầm công phu viết về đời tư và những hoạt động của những lãnh tụ các đảng cộng sản Việt Nam và thế giới đã và đang gây ra bao tội ác với chính đồng bào trong nước và, nếu không nhờ ba và hai anh trai của nằng cũng rất thích những tác phẩm của mẹ tôi thì khó mà tôi được gia đình của nằng chấp nhận, đơn thuần chỉ là vì tuổi tác mà thôi. Khắp cùng nước Mỹ và những nước khác trên thế giới thì gần như không một người đàn ông Việt Nam nào, và có cả phái nữ nữa, lại không một lần nghe qua tên của mẹ tôi. Tuy mẹ sắp bước qua tuổi lục tuần nhưng mẹ vẫn còn đẹp lại sang trọng quý phái nữa mà tôi vẫn nghĩ có lẽ chỉ vì từ ngày rời khỏi quê hương cho đến nay mẹ vẫn "phòng không gối chiếu."

Sài Gòn chật chội vì có quá đông người mà gần như ai ai cũng sử dụng phương tiện xe gắn máy nên cảnh kẹt xe xem ra rất thường xuyên. Ngày xưa, ngày mà tôi rời khỏi nơi đây khi chiến tranh đã vào những ngày cuối cùng và ngày đó tôi chỉ mới lên bảy tuổi nên trí nhớ về một vùng quê hương quả là quá nghèo nàn. Người vợ sắp cưới của tôi cho phép tôi đi dạo xem thành phố, xem người và xem các tiệm buôn vì ngày mai hai đứa chúng tôi phải rời khỏi nơi đây, người tôi yêu không muốn thấy tôi cũng nằm liệt một chỗ như nằng.

Một vật mà tôi thấy phía trước mặt làm tôi phải chú ý đến, đó là cái cân thật cũ kỹ để cân người đặt trên vỉa hè nơi có người bộ hành qua lại thật đông đúc. Bên cạnh cái cân có một tấm giấy carton với hàng chữ thật lớn "cân sức khỏe 2000 đồng" viết bằng bút lông màu đỏ nét chữ rất lớn như muốn để cho người qua lại phải chú ý đến, vậy mà không một người qua lại nào trên hè phố để mắt đến. Người đàn ông chủ của cái cân đó vào khoảng trên sáu mươi tuổi và gương mặt tuy có vẻ khắc khổ nhưng thật trí thức. Bộ đồ mà ông đang mặc, đôi dép mà ông đang mang cho tôi biết cuộc sống của ông không lấy gì được đầy đủ lắm nếu không muốn nói là túng thiếu. Ông ngồi đó, sau cái cân và bên phía tay phải của ông, bên cạnh một cây cột bằng xi măng có dựng một cái thước cây cao mà tôi nghĩ là để đo chiều cao của người. Công việc kinh doanh với chỉ một cái cân và cây thước, đây là lần đầu tiên tôi thấy trong đời. Người đàn ông ngồi đó đang nhìn người qua lại trên hè phố với vẻ dửng dưng như không hề chờ đợi sẽ có người đến đứng lên cái cân.

"Hai ngàn đồng Việt Nam", tôi nhắm tính với hối suất mà tôi mới vừa đổi trong khách sạn thì nó chỉ vào khoảng mười một hai xen đô la Mỹ mà thôi. Cũng vì gương mặt của ông và thái độ như bất cần đời của ông nên tôi cứ đứng từ xa, từ khoảng chưa đến chục thước và hết đưa máy lên làm như chụp hình rồi lại để xuống ngắm nghía mà mục đích là chỉ để chờ xem có ai đến đứng lên cái cân không. Hai mươi lăm phút trôi qua rồi mà vẫn không có một người qua lại nào nhìn đến cái cân nên tôi tự hỏi như vậy một ngày ông ta sẽ kiếm được bao nhiêu tiền để sinh sống và có lẽ vì vậy mà quần áo và đôi dép của ông... Tôi bước đến cái cân rồi đứng lên. Vẫn với thái độ như dửng dưng nhưng ông cũng nhìn vào cái bàn cân. Cây kim chỉ vào con số bảy mươi ba rưỡi, tôi vừa định bước xuống thì ông chỉ tay vào chỗ để cây thước đo chiều cao nhưng tôi đã lắc đầu rồi rút từ trong túi áo trên ra tờ giấy mười ngàn đồng đưa cho ông, ông ra dấu tôi chờ một chút để ông đổi tiền, tôi khoát tay đồng thời nói ông không cần trả lại số tiền dư. Ông nhìn tôi nở nhẹ một nụ cười và gật đầu nhưng ông vẫn không nói một câu nào nhưng đôi con mắt của ông nhìn tôi đầy thiện cảm.

Ánh mắt nhìn của ông thật kỳ lạ và làm như có một ma lực nào đó thu hút khiến cho tôi phải muốn làm quen với ông. Ánh mắt đó, con người đó, cho tôi cái linh cảm ông là người trí thức đang bị thất thế và bất mãn với cuộc đời. Chắc chắn một con người như ông mà nếu tôi có cơ duyên được ông tiếp chuyện thì ông sẽ thổ lộ những điều bí ẩn lý thú nào đó mà ông biết, hoặc có thể ông cũng là chứng nhân của một sự biến chuyển

trong một đất nước có quá nhiều điều kỳ lạ này và... biết đâu rồi mẹ tôi sẽ có thêm tài liệu để viết sách. Tôi quyết định làm quen với ông.

Khi cuộc tổng tấn công của Mặt trận Giải Phóng Miền Nam Việt Nam vào dịp Tết Mậu Thân trên khắp miền Nam đang có dấu hiệu thất bại thì tôi được người của mặt trận đưa vào khu hoạt động và, thật đúng lúc, tôi đã thoát khỏi sự truy bắt của an ninh Việt Nam Cộng Hòa chỉ trong tích tắc. Thời gian này tôi đang là sinh viên năm cuối ở đại học Khoa Học Sài Gòn. Tôi được người của mặt trận đưa lên Tây Ninh để rồi từ đây có khoảng một tiểu đội hộ tống tôi vào khu. Một năm sau trong một buổi tiệc tối tôi đã được gặp đủ mặt những người trí thức và những vị tu hành từ khắp nơi ở miền Nam được đưa vào bưng bằng đủ mọi phương tiện và qua mọi ngã.

Người của mặt trận đối xử với chúng tôi hết sức trọng đãi và chúng tôi cũng được gặp mặt đầy đủ những người lãnh đạo của mặt trận như Nguyễn Hữu Thọ, Trần Bạch Đằng, Huỳnh Tấn Phát, Trần Hữu Trang. Phía nữ có Nguyễn Thị Bình và Nguyễn Thị Định, nhưng đặc biệt hơn cả là được gặp "anh Sáu Dân", tức Võ Văn Kiệt. Tôi nói đặc biệt là vì từ buổi gặp gỡ đầu tiên trong bữa tiệc tối hôm đó tôi đã được đi theo sát bên nhân vật này cho đến sau ngày miền Nam hoàn toàn được giải... hoàn toàn bị nhuộm đỏ. Tôi không làm sao quên được buổi gặp gỡ đầu tiên vào tối hôm đó vì chính "anh Sáu Dân" khi đứng lên phát biểu đã nói:

- Ngụy quyền Thiệu Kỳ Khiêm tuyên truyền trong nhân dân với khẩu hiệu là đừng nghe những gì chúng ta nói mà hãy nhìn những gì chúng ta làm. Chúng ta sẽ làm và làm tất cả với ý chí thật cao để thể hiện cho nhân dân miền Nam này và nhân dân tiến bộ trên toàn thế giới thấy quân đội nhân dân của chúng ta là quân đội từ nhân dân mà ra, vì nhân dân mà phục vụ vì nhân dân mà chiến đấu. Quân đội nhân dân của chúng ta sẽ không bao giờ tơ hào đến cả một cây kim hoặc một sợi chỉ nào của nhân dân như những tên lính Ngụy của bọn chúng. Chúng ta sẽ chứng minh cho bọn Ngụy quyền Sài Gòn và thế giới thấy rằng Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam Việt Nam và quân đội nhân dân của chúng ta sẽ thực thi một xã hội công bằng, một xã hội không có người bóc lột người. Lãnh đạo mặt trận đã công bố nghị quyết thực thi chính sách hòa hợp dân tộc để thể hiện lòng nhân đạo truyền thống của dân tộc ta vì vậy sẽ không có việc trả thù những người vì chưa hiểu vì thiếu thông tin mà hiểu sai lạc về mặt trận và quân đội của chúng ta. Chúng ta sẽ giang rộng cánh tay ra đón chào những ai quay về với mặt trận với nhân dân, chúng ta chỉ đánh kẻ chạy đi chứ không bao giờ đánh kẻ chạy lại.

"Anh Sáu Dân" Võ Văn Kiệt còn nói nhiều lắm nhưng điều làm cho tôi tỏ mở trong lòng hơn cả là những lời ông đã nói như trên. Tôi được người của mặt trận tuyên truyền móc nối để tham gia đấu tranh cũng chỉ vì mục đích như "anh Sáu Dân" đã nói chứ... chứ tôi đâu có ngờ rằng lời tuyên truyền với khẩu hiệu của "Ngụy quyền Thiệu Kỳ Khiêm" đã chứng minh sự tiên đoán của họ là hoàn toàn đúng sau này về những hành động dã man về những việc làm tội tệ và lời nói xảo trá không bao giờ đi đôi với việc làm của người cộng sản. Tôi không bao giờ quên được cái cảm giác bàng hoàng và thất vọng tột cùng khi trong một buổi họp của những người lãnh đạo đảng cộng sản miền Bắc trong đó có sự tham dự của "anh Sáu Dân", khi bàn về số phận của những người lính thua trận miền Nam thì chính Lê Duẩn rồi Trường Chinh rồi Phạm Văn Đồng đều biểu quyết là phải giết hết những người có trách nhiệm và những người chỉ huy suốt cuộc chiến. Tôi lại càng bàng hoàng và thất vọng hơn nữa khi "anh Sáu Dân" đứng lên nói:

- Tại sao chúng ta phải tốn đạn để giết đi một lực lượng lao động lớn lao đó làm gì để bị mang tiếng với thế giới. Sao chúng ta không nhốt bọn chúng lại cho đến chết và bắt bọn chúng lao động cực lực ngày đêm để tạo ra của cải cho chúng ta dùng và chúng ta sẽ chỉ cho bọn chúng ăn uống cầm chừng thôi. Chúng ta không để cho bọn chúng bị chết vì đói mà chỉ đói vì chúng ta cho bọn chúng ăn không đủ no nhưng phải bắt bọn chúng lao động thật nhiều thì từ từ bọn chúng sẽ kiệt sức và rồi sẽ biến mất dần trên mảnh đất này mà chúng ta không bị tổn một viên đạn nào và cũng không bị mang tiếng ác với thế giới.

Có lẽ vì thấy "sáng kiến" của "anh Sáu Dân" sáng suốt quá và sẽ được chấp thuận nên Nguyễn Hộ sau đó đã tuyên bố như để tiếp lời "anh Sáu Dân":

- Chúng ta đã giải phóng hoàn toàn miền Nam rồi thì vợ của bọn chúng chúng ta lấy, nhà cửa của bọn chúng chúng ta vào ở, con của bọn chúng chúng ta bắt làm nô lệ. Chúng ta sẽ tạo cho bọn người miền Nam, gái thì làm đĩ, trai thì chúng ta bắt phải đi khai mương khai rạch khai phá những khu đất, những khu rừng hoang và các bãi mìn.

Một bầu trời mà tôi đang đứng dưới bóng như đen tối dần, một ước vọng tương lai tốt đẹp xán lạn cho quê hương cũng đang từ từ tan nát trong tim tôi chỉ trong một buổi họp ngày hôm đó và, bốn năm sau của cái ngày gọi là giải phóng tôi đã phải ra ngồi ngay tại chỗ này. Tôi ngồi đây suốt từ ba mươi năm qua không bỏ sót một ngày nào. Ai muốn hỏi muốn biết rõ chuyện tôi cũng đều kể lại và kể đúng như tôi vừa kể cho chú em nghe. Tôi không sợ bọn chúng giết tôi bởi vì tôi đã tự xem như tôi cũng đã chết rồi kể từ ngày quê hương miền Nam bị bức tử và vì tôi cũng là trái chanh đã bị khô héo sau khi đã bị vắt cạn kiệt sức lực và trí óc... nhưng bọn chúng lại không muốn hoặc không dám giết tôi nên tôi vẫn còn ngồi đây. Trước đây tôi kiếm sống cũng tạm được nhưng từ ngày mỗi nhà đã có khả năng mua được cân và thước rồi thì tôi... có khi cả tuần hoặc có khi cả tháng không có một người khách nào đến đứng trên cái cân đó, nhưng đó cũng không còn gì là quan trọng nữa vì tôi vẫn ngồi đây với mục đích khác đó là tôi muốn cân tội ác của cộng sản xem nó nặng đến bao nhiêu khi mà mỗi ngày bọn chúng mỗi lún sâu vào tội ác mà tội nặng nhất là đã nhượng đất bán biển cho kẻ thù phương Bắc là bọn Tàu dã man đã từng đô hộ đất nước mình cả một ngàn năm và luôn tìm cơ hội để thôn tính, vậy mà nay bọn chúng lại còn giang tay đón rước kẻ thù vào khai thác tài nguyên của đất nước mà hậu quả làm thiệt hại cho quê hương sẽ không sao có thể lường trước được. Tôi vẫn sẽ ngồi đây cho đến khi nào còn có thể để đo thời gian xem bọn cộng sản Việt Nam còn sống được đến bao lâu và khi nào bọn chúng bị đồng bào nổi lên tiêu diệt. Chú em đừng thắc mắc là rồi tôi đã và đang sống ra làm sao. Miếng ăn đối với tôi bây giờ không còn gì là quan trọng cả, chỉ cần mỗi ngày hay đôi ba ngày bỏ vào miệng một thứ gì đó cho cái dạ dày nó yên là tôi cũng yên tâm lắm rồi.

- Thế...thế gia đình của bác đâu?

Người đàn ông có vẻ lập dị khi ông nói ông ngồi đây là vì muốn cân đo thời gian và tội ác của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam bỗng mất đi về hăng say lúc kể lại câu chuyện tham gia mặt trận, ông đang hướng ánh mắt mệt mỏi nhìn vào đám đông người qua lại trước mặt mà hình như ông không nhìn thấy một ai bởi vì tôi thấy hai con mắt của ông như mơ màng, như nhớ về dĩ vãng và rồi từ trong hai con mắt đó tôi thấy có hai giọt nước đang chảy ra và đọng lại bên khóe. Không buồn bận tâm đến những người chung quanh và những người qua lại trên hè phố, ông vẫn để hai giọt nước tự động lăn dài xuống hai bên má, ông nói:

- Tôi có vợ, hay nói cho đúng hơn là tôi có người yêu và người đó yêu tôi vì chúng tôi chưa cưới chưa ăn ở với nhau công khai. Người tôi yêu và yêu tôi vừa tốt nghiệp tú tài và đang chuẩn bị bước vào ngưỡng cửa đại học Văn Khoa nhưng rồi tôi đã bỏ đi vào trong bụng không một lời từ giã và tôi đã không hề biết rằng người tôi yêu đang mang giọt máu của tôi trong người. Tôi là tên đàn ông đốn mạt không trách nhiệm. Tôi là tên đàn ông ngu muội và ác độc khi đã đưa cả hai tay và bộ óc vào công việc làm cho cả bao nhiêu triệu người miền Nam này đau khổ và ly tan. Ngày tôi trở về lại thành phố và tìm đến nhà người tôi yêu thì mới biết rằng nàng đã bỏ nước ra đi vào hai ngày sau chót của cuộc nội chiến cùng với đứa con trai đã bảy tuổi, đó là đứa con của tôi với nàng...

Người cân đo thời gian và tội ác của cộng sản Việt Nam khóc nức lên như đau khổ. Hai hàng nước mắt chảy dài ra trên khuôn mặt khắc khổ của ông mà ông cũng không màng lau nó. Tôi cố gọi chuyện để ông trút bớt ra những uẩn ức những dằn vặt đau khổ đã hành hạ ông trong suốt bao nhiêu năm trời qua còn chất chứa trong lòng hầu voi bớt nỗi sầu muộn:

- Ông... ông không gặp lại hai người... thân đó lần nào sao?

- Tôi không xứng đáng gặp lại hai người đó chú em à. Gặp lại hai người thân yêu đó là ý nguyện của tôi từ bao lâu nay nhưng vì tôi đã bỏ cả hai người ra đi không một lời giải thích thì giờ đây làm sao tôi còn mặt mũi nào dám gặp lại hai người đó, nhưng... nhưng tôi vẫn thường xuyên nhìn thấy người tôi yêu trên web, trên internet, chỉ vậy thôi là tôi đã mãn nguyện lắm rồi nhưng tôi chưa gặp được mặt người con trai của tôi và nếu một ngày nào đó tôi được điểm phúc gặp mặt người con trai của tôi rồi thì dù tôi có nhắm mắt tôi cũng mãn nguyện lắm, đó là mơ ước lớn nhất trong đời tôi sau khi mơ ước lớn lao kia đã bị bọn người quỷ quyệt, bọn người xảo trá, bọn người man rợ mà tôi đã hết tâm hết lòng phục vụ nhưng đã phản bội lại tôi.

- Bà... người ông yêu bây giờ ở đâu và làm gì mà lại xuất hiện trên internet? Tôi có thể giúp ông được việc gì không?

- Cám ơn chú em nhiều lắm, tôi không cần chú em giúp tôi việc gì cả. Những việc tôi đã gây ra thì tôi vui vẻ đón nhận nó vì đó là lẽ công bằng của trời đất, là lẽ công bằng của Thượng Đế và nếu Thượng Đế thấy sự trừng phạt của Ngài trong mấy chục năm qua là đã đủ thì Ngài sẽ cho tôi gặp lại cả hai hoặc một trong hai người. Chú em hỏi người tôi yêu bây giờ ở đâu và làm gì à. Người tôi yêu bây giờ đang sinh sống ở trong một xứ sở văn minh nhất hành tinh này, giàu nhất hành tinh này, nhân đạo nhất hành tinh này và, người tôi yêu

đang rất nổi tiếng trong cộng đồng người Việt ở trong xứ sở đó cũng như ở các xứ khắp năm châu bốn biển của trái đất này chỗ nào có người Việt tị nạn sinh sống. Người tôi yêu là nữ văn sĩ lừng danh tên Lữ Túy Phượng, hình của nàng mà tôi lấy từ trên web xuống tôi cũng có đem theo đây để tôi đưa cho chú em xem nhé.

Trong khi người đàn ông muốn cân đo thời gian và tội ác của cộng sản quay người ra phía sau để lấy cuốn tập thì tôi như người vừa bị trúng một cơn gió độc. Tôi cũng đang bàng hoàng xúc động, đầu của tôi đang như bị quay cuồng và hai con mắt của tôi bị hoa lên và rồi tôi cứ nhìn trừng trừng vào người trước mặt để tự hỏi người mà tôi cho là lập dị vì muốn cân đo thời gian và tội ác của cộng sản là cha của tôi đây sao. Nhìn tấm hình mà ông đưa cho tôi xem thì đúng đó là hình của mẹ tôi và như vậy ông đúng là cha của tôi rồi. Tôi ôm đầu khổ sở nhìn lên trời cao và than sao Thượng Đế lại nở thử thách tôi như thế này để làm gì. Tôi không có đủ can đảm để gọi ông tiếng cha, tôi không có đủ can đảm để ôm ông. Tôi phải đối xử phải hành động như thế nào đây hỏi ông trời trên cao kia. Sao ông nở để quê hương tôi cứ chìm mãi trong đau thương trong thù hận, sao ông nở gây ra chi những thảm cảnh đau thương như thảm cảnh ngày cha con gặp lại nhau mà tôi là con lại không đủ can đảm để nhận người đã tạo ra tôi tuy ông chưa có một ngày nào nuôi dưỡng tôi, chưa có một lần ẵm bồng tôi.

Tôi đứng lên quay lưng và bước đi thẳng về khách sạn mà không có một lời nào với người cha mà tôi mới vừa được biết. Tôi thoáng thấy sự ngạc nhiên hiện ra trên gương mặt khắc khổ của ông và, hình như ông có nói hay hỏi câu gì đó nhưng nào tôi có còn nghe được gì nữa đâu. Tôi mặc kệ những người qua lại trên đường phố đang trở mắt nhìn tôi. Có nhiều, có rất nhiều cô thiếu nữ đưa tay lên che miệng lại khi nhìn thấy tôi bước đi với khuôn mặt đầy nước mắt.

*

- Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?

Người vợ sắp cưới của tôi tròn xoe đôi con mắt nhìn tôi hỏi nhưng tôi không trả lời và vẫn để nguyên bộ quần áo đang mặc trên người tôi lao mình nằm dài ra trên giường mặt úp xuống gối và tiếp tục khóc. Một khoảng thời gian không lâu sau, một ý nghĩ thoáng qua và tôi ngồi lên cầm điện thoại phôn về cho mẹ tôi. May mắn hay xui xẻo đây mà mẹ tôi đã không có ở nhà để bắt máy. Tôi để điện thoại xuống rồi quay qua người vợ sắp cưới và kể lại cho nàng nghe từng chi tiết về câu chuyện đã làm cho tôi xúc động mạnh.

Sáng nay người vợ sắp cưới của tôi khuyên tôi phải đến gặp cha tôi vì nàng cho đây là một sự trùng hợp mà có lẽ định mệnh đã sắp đặt khiến xui cho tôi gặp lại cha vào tháng này, tháng có ngày lễ của cha, nàng khuyên tôi là dù có như thế nào thì tôi cũng không thể nhẫn tâm chối bỏ người đã tạo ra tôi vì dù sao ông cũng đã quá hối hận, quá đau khổ về những gì ông đã làm trong quá khứ. Tội nghiệp người vợ sắp cưới của tôi, nàng cố ngồi dậy trang điểm cho thật đẹp để đến ra mắt cha tôi. Nàng đi cùng tôi ra tiệm bán bông hoa, nàng chọn mua một bó hoa thật lớn và thật đẹp rồi cùng tôi đi đến chỗ có người đàn ông muốn cân đo thời gian và tội ác của cộng sản. Tôi bước những bước dài và thật nhanh về phía trước trong khi người tôi yêu đang bước từng bước chậm chạp lảo đảo theo phía sau.

Cái cân cũ kỹ và cây thước cùng người đàn ông cân đo thời gian và tội ác của cộng sản Việt Nam không có mặt ở đây ngày hôm nay. Trong khi đang bối rối chưa biết tính làm sao thì chị bán nước ngọt và cà phê trên cái xe nhỏ đẩy tay lên tiếng hỏi:

- Ông muốn tìm gì?

- Tôi muốn tìm ông thường ngày ngồi ở đây, cái ông...

- À, ông cân đo thời gian và tội ác của... ừ há, sao hôm nay không thấy ông đến chứ từ nào đến giờ ông luôn luôn có mặt rất đúng giờ, không biết hôm nay có chuyện gì không vậy cà.

Anh thanh niên vừa dựng chiếc xe gắn máy bên cạnh xe cà phê. " Có lẽ anh ta chạy xe ôm " tôi nghĩ vậy, và anh cũng vừa nghe chị bán cà phê nói nên anh nhìn tôi nói:

- Xe cứu thương đưa ông vào bệnh viện Sài Gòn hồi sáng sớm nay rồi, có lẽ... kỳ này không qua khỏi quá. Ăn ít quá thì sức đâu mà chống lại bệnh tật chứ.

- Bệnh viện Sài Gòn ở đâu vậy anh?

Chỉ tay về phía xa xa anh nói:

- Phía đó đó, đi bộ một chút cũng phía bên này là gặp liền à, gần cuối đường mà phía bên kia là chợ Sài Gòn đó.

Tôi đặt bó hoa thật tươi và thật đẹp lên cái xác của người đàn ông cân đo thời gian và tội ác của cộng sản Việt Nam và cũng là người cha của tôi. Cả hai đứa chúng tôi cùng đứng trước cái xác mà khóc và khóc thật nhiều. Tôi hối hận và đau đớn quá. Ngực tôi cứ đau quặn lên từng cơn và luôn có câu hỏi trong đầu là vì sao hôm qua tôi lại nhẫn tâm bỏ đi không một lời nói nào với cha, vì sao hôm qua tôi lại không có can đảm để ôm ông và kêu lên tiếng cha thân yêu, vì sao... nếu biết trước sự thể như thế này thì... Tôi cũng là tên đàn ông thật tệ hại. Tôi là đứa con bất hiếu vì dù sao ông cũng là cha của tôi dù ông chưa có một ngày nào nuôi dưỡng. Tôi bỗng chợt nhớ đến lời mẹ tôi từng dạy dỗ từ lúc đến Mỹ là luôn phải thương yêu mọi người như thương chính bản thân mình bởi chúng ta khác người cộng sản ở chỗ trái tim của chúng ta là trái tim của con người.

Tôi cúi xuống hôn lên trán và lên má của cha tôi để từ giã, người vợ sắp cưới của tôi cũng làm theo tôi không một chút đắn đo suy nghĩ. Tôi thì thầm lời từ giã cha và tôi hứa với cha là khi về đến Mỹ tôi cũng sẽ đặt một cái cân và cây thước trước cửa nhà. Tôi sẽ tiếp nối công việc của cha, tôi cũng sẽ là người cân đo thời gian và tội ác của cộng sản Việt Nam.